

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

13 kwietnia

№ 31.

Rok 1934.

TREŚĆ:

USTAWY:

Poz.: 273—z dnia 9 marca 1934 r. o oznaczaniu wyrobów wytwórczości polskiej	515
274—z dnia 10 marca 1934 r. o ochronie przyrody	516
275—z dnia 15. marca 1934 r. o izbach lekarskich:	520

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

Poz.: 276—z dnia 6 marca 1934 r. o statucie Państwowego Zakładu Emerytalnego	524
277—z dnia 6 marca 1934 r. o przepisach finansowych dla Państwowego Zakładu Emerytalnego	531
278—z dnia 28 marca 1934 r. o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta	535
279—z dnia 28 marca 1934 r. o odstąpieniu gminie m. st. Warszawy gruntów państwowych na cele rozbudowy miasta	535
280—z dnia 28 marca 1934 r. w sprawie zmiany terytorjalnego zakresu działania Urzędu Głównego Prokuratury Generalnej w Warszawie oraz Oddziału Prokuratury Generalnej w Poznaniu	536
281—z dnia 28 marca 1934 r. o warunkach dopuszczenia zagranicznych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością do działalności na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej	536

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 282—Opieki Społecznej z dnia 29 marca 1934 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na ostre zapalenie przednich rogów rdzenia (Polyomyelitis acuta anterior—choroba Heine-Medina)	538
283—Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 31 marca 1934 r. o ulgach celnych	538

273.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 9 marca 1934 r.

o oznaczaniu wyrobów wytwórczości polskiej.

Art. 1. W celu ułatwienia konsumentom rozpoznawania wyrobów wytwórczości polskiej upoważnia się Ministra Przemysłu i Handlu do zezwalania na oznaczanie takich wyrobów specjalnym znakiem rozpoznawczym.

Art. 2. Minister Przemysłu i Handlu ustala w drodze rozporządzenia warunki uzyskania prawa używania znaku rozpoznawczego, wzór rysunkowy tego znaku, jak również zasady oznaczania nim wyrobów i sposób prowadzenia rejestru wydanych zezwoleń.

Art. 3. (1) Wytwórcy, pragnący uzyskać zezwolenie na oznaczanie swoich wyrobów znakiem

rozpoznawczym, winni złożyć Ministrowi Przemysłu i Handlu według ustalonego przez niego wzoru pisemne oświadczenie, stwierdzające, że zgłoszone wyroby odpowiadają całkowicie warunkom, ustalonym w rozporządzeniu, przewidzianem w art. 2.

(2) Minister Przemysłu i Handlu ma prawo badania prawdziwości zgłoszonych danych, żądania dodatkowych wyjaśnień technicznych, handlowych i organizacyjnych, jak również prawo zarządzania oględzin miejsca produkcji.

Art. 4. Udzielenie i cofnięcie zezwolenia na oznaczanie wyrobów znakiem rozpoznawczym (art. 6) będzie wciągnięte do rejestru zezwoleń i ogłaszane w Monitorze Polskim i w czasopiśmie, wskazanem w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 5. Koszty rejestracji ogłoszeń, badania prawdziwości zgłoszenia oraz oględzin ponosi wytwórca według taryfy, którą ustali Minister Przemysłu i Handlu.

Art. 6. W przypadku przekroczenia przez wytwórcę przepisów ustawy niniejszej lub rozporządzeń,

na jej podstawie wydanych, Minister Przemysłu i Handlu może cofnąć udzielone zezwolenie na oznaczanie wyrobów znakiem rozpoznawczym.

Art. 7. Do wytwórców, składających nieprawdziwe oświadczenia, przewidziane w art. 3, stosują się postanowienia art. 140 i 142 kodeksu karnego.

Art. 8. (1) Kto oznacza, wbrew przepisom ustawy niniejszej lub rozporządzeń, wydanych na jej podstawie, wyroby znakiem rozpoznawczym, stwierdzającym ich polskie pochodzenie, podlega, jeżeli za czyn ten nie grozi kara surowsza, karze aresztu do lat 2 i grzywny do 10.000 zł lub jednej z tych kar.

(2) Tej samej karze podlega ten, kto wystawia na sprzedaż lub sprzedaje wyroby, wiedząc, że zostały one oznaczone znakiem rozpoznawczym wbrew powołanym przepisom.

(3) Obok kary sąd może orzec konfiskatę znaków i ich reprodukcji (blankietów, etykiet, szyldów, katalogów i t. p.).

Art. 9. Uprawnienia, zawarte w art. 1 i 3 ustawy niniejszej, Minister Przemysłu i Handlu może w całości lub w części przekazać wojewódzkim władzom przemysłowym lub instytucjom, mającym na celu popieranie wytwórczości polskiej.

Art. 10. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu oraz w odniesieniu do postanowień karnych Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*
Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*
Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

274.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 10 marca 1934 r.

o ochronie przyrody.

Rozdział I.

Przedmioty i treść ochrony, parki narodowe, władze i Fundusz Ochrony Przyrody.

Art. 1. Ochronie podlegają twory przyrody, jako to: ziemia, jej ukształtowanie i formacje, jaskinie, wody stojące i płynące, wodospady, brzegi tych wód, zwierzęta, rośliny, minerały, skamieniałości — tak gatunki, jak zbiorowiska i poszczególne okazy, których zachowanie leży w interesie publicznym ze względów naukowych, estetycznych, historycznych, pamiątkowych, albo też ze względu na swoiste cechy krajobrazu, i które władza państwowa uznała za podlegające ochronie.

Art. 2. Stosownie do rodzaju przedmiotów i celu ochrony, ochrona polegać może:

1) na czasowych lub nieograniczonych w czasie zakazach dokonywania bez zezwolenia władzy państwowej wszelkich lub istotnych zmian w przedmiocie lub w jego otoczeniu;

2) na zakazach używania i użytkowania przedmiotu, polowania, rybołówstwa, ścinania drzew, niszczenia roślin, zanieczyszczania wody, zmiany jej biegu, wydobywania ziemi, skał i minerałów;

3) na zakazach zbywania, nabywania i przewożenia oraz wywożenia zagranicę przedmiotów, objętych ochroną;

4) na zakazach umieszczania na danych przedmiotach lub danym obszarze tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych;

5) na zakazach wznoszenia budowli wogóle lub o pewnej wysokości albo jakości, urządzania zakładów przemysłowych, handlowych i t. p.;

6) na ograniczeniu dostępu do danego obszaru, wyjąwszy jego właściciela, użytkownika i posiadacza, ich służby i domowników;

7) na wykonaniu przez władze państwowe prac i urządzeń ochronnych, jako to: na wybudowaniu wałów, uregulowaniu spadku wód, zalesieniu obszaru, zasadzeniu lub zasianiu roślin, na umieszczeniu ogrodzeń, ogłoszeń, dotyczących ochrony i t. p.

Art. 3. Ograniczenia, wprowadzone na podstawie ustawy niniejszej, ciążyą na każdym właścicielu przedmiotu i osobach, mających inne prawa na przedmiocie.

Art. 4. § 1. Właściciel nie może być wbrew swej woli obciążony obowiązkiem dokonywania prac, mających na celu ochronę przyrody lub ponoszenia ich kosztów. Koszty takie ciążyą w braku odmiennych postanowień na funduszach, przeznaczonych na cele ochrony przyrody.

§ 2. Jeżeli jednak skutkiem dokonania takich prac i wkładów właściciel lub osoby, mające inne prawa na przedmiocie, odnoszą korzyści majątkowe bez ponoszenia kosztów, są obowiązani w miarę odnoszonych korzyści przyczyniać się do utrzymania urządzeń, wprowadzonych przez władze państwowe, a nawet sami ponosić koszty tego utrzymania.

§ 3. Udział w kosztach utrzymania oznaczy w braku zgody sąd grodzki miejsca położenia rzeczy trybem postępowania w sprawach niespornych.

Art. 5. § 1. Do wydawania zarządzeń, określających w myśl art. 1 i 2 przedmioty i treść ochrony, powołany jest właściwy ze względu na położenie przedmiotu wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy), w stosunku zaś do przedmiotów na obszarach, pozostających pod zarządem administracji lasów państwowych, — wojewoda w porozumieniu z organem administracji lasów państwowych.

§ 2. Przed wydaniem zarządzenia wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) zasięga opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

Art. 6. § 1. Zarządzenia należy doręczyć właścicielowi przedmiotu oraz podać do wiadomości Państwowej Radzie Ochrony Przyrody.